

"মৰমৰ সন্তানসকল – শিৱবাবা হৈছে বিস্ময়কৰ পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰু তেওঁৰ কোনো নিজৰ পিতা নাই, তেওঁ কেতিয়াও কাৰো পৰা একো নিশিকৈ, তেওঁ গুৰু কৰাৰ দৰকাৰ নাই, এনেকৈ বিস্ময়াৱিষ্ট হৈ তোমালোকে স্মৰণ কৰা উচিত"

প্ৰশ্ন: স্মৰণত কোনটো নতুনত্ব হ'লে আত্মা সহজে পবিত্ৰ হৈ যাব পাৰিব?

উত্তৰ: স্মৰণত যেতিয়া বহা তেতিয়া পিতাৰ পৰা শক্তি আহৰণ কৰি থাকিব। পিতাই তোমাক চাওঁক আৰু তুমি পিতাক চোৱা, এনেকুৱা স্মৰণেহে আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিব পাৰে। এইয়া বহুত সহজ স্মৰণ, কিন্তু সন্তানসকলে বাৰে-বাৰে পাহৰি যায় যে মই আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহয়। দেহী-অভিমানী সন্তানেহে স্মৃতিত তিষ্ঠি থাকিব পাৰে।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় আছে যে এওঁ হৈছে আমাৰ বেহদৰ পিতা, তেওঁৰ কোনো পিতা নাই। জগতত এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যাৰ পিতা নাই। এটি-এটি কথা বৰ ভালকৈ বুজিবলগীয়া আকৌ তেওঁ জ্ঞানো শুনায়, যিয়ে কেতিয়াও নপড়ে। নহ'লেতো মানুহে কিবা নহয় কিবা নিশ্চয় পড়ে। কৃষ্ণইও পঢ়িছিল। পিতাই কয় - মই কি পঢ়োঁ। মইতো পঢ়াবলৈ আহিছোঁ। মই পঢ়া নাই। মই কাৰোৰে পৰা শিক্ষা লোৱা নাই। কোনো গুৰু কৰা নাই। ড্ৰামা প্লেণ (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি পিতাৰ নিশ্চয় উচ্চতকৈ উচ্চ মহিমা হ'ব। গোৱাও হয় উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান। তেওঁতকৈ উচ্চ আকৌ কি হ'ব! কোনো পিতা নাই, কোনো শিক্ষক নাই, কোনো গুৰু নাই। এই বেহদৰ পিতাৰ কোনো পিতা, শিক্ষক, গুৰু নাই। এওঁ স্বয়ং পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। এইটো বহুত ভালকৈ বুজিব পাৰা। এনেকুৱা কোনো ব্যক্তি থাকিব নোৱাৰে। এনেকৈয়ে বিস্ময়াৱিষ্টহৈ এনেকুৱা পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুক স্মৰণ কৰা উচিত। মনুষ্যই এনেকৈ কয় যে অ গড্ ফাদাৰ.. তেওঁ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ শিক্ষকো হয়, পৰম গুৰুও হয়। এজনেই হয়, এনেকুৱা আন কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ মনুষ্য দেহত প্ৰৱেশ কৰিয়েই পঢ়াব লাগে। পঢ়াবলৈ মুখ নিশ্চয় লাগিব। এইয়াও যদি সন্তানসকলৰ স্মৃতিলৈ বাৰে-বাৰে আহি থাকে তেতিয়াও নাওঁ পাৰ হৈ যাব। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পৰম শিক্ষক বুলি বুজিলে গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত আহি যাব। তেওঁ সৎগুৰুও হয়। আমাক যোগ শিকাই আছে। এজনৰ লগতে যোগযুক্ত হ'ব লাগে। সকলো আত্মাৰ এজনেই পিতা। সকলো আত্মাকে কয় মামেকম স্মৰণ কৰা। আত্মায়ে সকলো কৰে। এই শৰীৰ ৰূপী গাড়ীখনক চলাওঁতা হৈছে আত্মা। সেইখনক ৰথ বুলিয়ে কোৱা বা আন কিবা বুলিয়ে কোৱা। মুখ্য চলাওঁতা হৈছে আত্মা। আত্মাৰ পিতা এজনেই। মুখেৰে কোৱাও, আমি সকলো ভাই-ভাই। এজন পিতাৰ সন্তান আমি সকলো ভাই-ভাই। আকৌ যেতিয়া পিতা আহে, প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দেহত তেতিয়া ভাই-ভনী হ'বলগীয়া হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী গতিকে ভাই-ভনী নহ'ব জানো। ভাইৰ ভনীৰ লগৰ কেতিয়াও বিয়া নহয়। সেয়েহে এয়া সকলো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হৈ গ'ল। গতিকে ভাই-ভনী বুলি বুজিলে পিতাৰ মৰমীয়াল সন্তান ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ হৈ গ'ল। তোমালোকে ক'বা আমি পোনপটীয়াভাৱে ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ হওঁ। ঈশ্বৰ বাবাই আমাক সকলো শিকাই আছে। তেওঁ আন কাৰো পৰা শিকা নাই। তেওঁতো হয়েই সদায় সম্পূৰ্ণ। তেওঁৰ ক'লা কেতিয়াও কম হৈ নাযায় আৰু বাকী সকলোৰে ক'লা কম হৈ যায়। আমিহে শিৱবাবাৰ বহুত মহিমা কৰোঁ। শিৱবাবা বুলি কোৱাটো অতি সহজ আৰু পিতাহে হৈছে পতিত-পাৱন। মাথো ঈশ্বৰ বুলি ক'লে ইমান শোভা নাপায়। এতিয়া তোমালোকৰ অন্তৰ স্পৰ্শ কৰে। পিতাই কেনেকৈ আহি পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলে। লৌকিক পিতাও আছে, পাৰলৌকিক পিতাও আছে। পাৰলৌকিক পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে কিয়নো পতিত হয় সেয়েহে স্মৰণ কৰে। পবিত্ৰ হৈ গ'লে পতিত-পাৱনক আহ্বান কৰাৰ কোনো দৰকাৰ নাথাকে। ড্ৰামা চোৱা কেনেকুৱা। পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰে। বিচাৰে আমি পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক হওঁ।

শাস্ত্ৰত দেখুওৱা হৈছে দেৱতা আৰু অসুৰৰ যুদ্ধ লাগিল। কিন্তু এনেকুৱাতো নহয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি অসুৰো নহয় আৰু দেৱতাও নহয়। এতিয়া আমি হৈছো মাজৰ। সকলোৱে তোমালোকক কুটি থাকে। এই খেল বহুত মনোৰঞ্জক (আনন্দদায়ক)। মনোৰঞ্জনৰ বাবেই নাটক চাবলৈ যায়। সেইয়া সকলো হদৰ ড্ৰামা, এয়া হৈছে বেহদৰ ড্ৰামা। ইয়াক আন কোনেও নাজানে। দেৱতাসকলেতো জানিবও নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক কলিযুগৰ পৰা ওলাই আহিছা। যিয়ে নিজে জানে তেওঁ আনকো বুজাব পাৰে। এবাৰ ড্ৰামা চালে তাৰ পিছত গোটেই ড্ৰামা বুদ্ধিত আহি যাব। বাবাই বুজাইছে যে এয়া মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষ, ইয়াৰ বীজ ওপৰত আছে। বিৰাট ৰূপ বুলি নকয় জানো। পিতাই বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। মনুষ্যই এয়া নাজানেই। শিৱবাবাই জানো কাৰোবাৰ পৰা ভাষা শিকিছে? যেতিয়া তেওঁৰ কোনো

শিক্ষকেই নাই তেন্তে ভাষা আকৌ কি শিকিলে। গতিকে নিশ্চয় যিখন ৰখত আহে তেওঁৰ ভাষাই কামত লগায়। তেওঁৰ নিজৰ ভাষাতো একো নাই। তেওঁ একো নপঢ়েও, নিশিকেও। তেওঁৰ কোনো শিক্ষক নাথাকে। কৃষ্ণইতো শিকে। তেওঁৰ মা, পিতা, শিক্ষক আছে, তেওঁৰ গুৰুৰ দৰকাৰ নাই কিয়নো তেওঁতো সংগতি পাইছে। এইয়াও তোমালোকে জানা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা সকলোতকৈ উচ্চ। এইটো কথা তোমালোকে স্মৃতিত ৰাখা। আমাক পঢ়াওঁতাজন হৈছে পিতা। আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণ, দেৱতা... কিমান স্পষ্ট। পিতাকতো প্ৰথমৰ পৰাই কৈ দিয়ে, তেওঁ সকলো জানে। কি জানে, সেয়া কোনেও নাজানে। তেওঁ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ। তেওঁৰ গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। বীজৰ গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান থাকে। সেইয়া হ'ল জড় বীজ। তোমালোক হৈছা চৈতন্য। তোমালোকে নিজৰ বৃক্ষৰ জ্ঞান বুজোৱা। পিতাই কয় - মই এই বিভিন্নতাৰে ভৰা মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ হওঁ। হওতে সকলো মনুষ্যই হয়, কিন্তু ভিন্ন। এটা আত্মাৰো দেহৰ অৱয়ব আনটোৰ দৰে হ'ব নোৱাৰে। দুজন ভাওৰীয়া একেধৰণৰ হ'ব নোৱাৰে। এইয়া হৈছে বেহদৰ ড্ৰামা। আমি মনুষ্যক ভাওৰীয়া বুলি নকওঁ, আত্মাকহে কোৱা হয়। তেওঁলোকে মনুষ্যকে তেনে বুলি বুজি লয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি আত্মাসকল ভাওৰীয়া হওঁ। সেই মনুষ্যই নৃত্য কৰে। যেনেকৈ মনুষ্যই বান্দৰক নচুৱায়। এইয়াও হৈছে আত্মা যিয়ে শৰীৰক নচুৱায়, ভূমিকা পালন কৰোৱায়। এয়াতো বুজিবলৈ বহুত সহজ কথা। বেহদৰ পিতা নিশ্চয় আছেও। এনেকুৱা নহয় যে নাই। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰা হয়। পিতাও আছেও তেতিয়া যেতিয়া সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ'বলগীয়া হয়। ভক্তি মাৰ্গত কৃষ্ণক স্মৰণ কৰি থাকে, কিন্তু কৃষ্ণ আহিব কেনেকৈ। কলিয়ুগত বা সংগমত কৃষ্ণৰ ৰূপ এই দুচকুৰে চাব নোৱাৰি। আকৌ তেওঁক ভগৱান বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব? তেওঁতো সত্যযুগৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ। তেওঁৰ পিতা, শিক্ষকো আছে, গুৰুৰ তেওঁৰ দৰকাৰ নাই কিয়নো সংগতিত আছে। স্বৰ্গক সংগতি বুলি কোৱা হয়। হিচাপো একেবাৰে স্পষ্ট। সন্তানসকলে বুজি পায় মনুষ্যই ৪৪ জন্ম লয়। কোনে-কোনে কিমান জন্ম লয় সেইয়াতো হিচাপ কৰা। দৈৱী পৰিয়াল নিশ্চয় প্ৰথমতে আছে। প্ৰথম জন্ম তেওঁলোকৰে হয়। এজনৰ হোৱাৰ পিছত তেওঁৰ পিছত সকলোৱে আহি যায়। এই কথাবোৰ তোমালোকে জানা। তোমালোকৰ মাজতো কোনোৱাই ভালকৈ বুজে। যেনেকৈ সেই পঢ়াত হয়, এইয়া হৈছে অতি সহজ। মাথো এটা গুপ্ত কঠিনতা আছে- তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰোতে মায়াই বিধিনি আনে কিয়নো মায়া ৰাৱণৰ ঈৰ্ষা হয়। তোমালোকে ৰামক স্মৰণ কৰা গতিকে ৰাৱণৰ ঈৰ্ষা হয় যে মোৰ গ্ৰাহকে ৰামক কিয় স্মৰণ কৰে! এয়াও ড্ৰামাত প্ৰথমৰে পৰা নিৰ্দ্ধাৰিত হৈ আছে। নতুন কথা নহয়। কল্পৰ আগতে যি ভূমিকা পালন কৰিছিল সেয়াই পালন কৰিব। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। কল্পৰ আগতে যি পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, সেয়া এতিয়াও কৰি আছা। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। কেতিয়াও বন্ধ নহয়। সময়ৰ টিক-টিক হৈ থাকে। পিতাই বুজায়, এয়া ৫ হাজাৰ বছৰৰ ড্ৰামা। শাস্ত্ৰত কেনেকুৱা-কেনেকুৱা কথা লিখি দিছে। পিতাই এনেকৈ কেতিয়াও নকয় যে ভক্তি এৰি দিয়া কিয়নো যদি ইয়াতো চলিব নোৱাৰে আৰু ভক্তিও এৰি দিয়ে তেতিয়া ইফালৰো হৈ নাথাকিব সিফালৰো হৈ নাথাকিব। কোনো কামৰ হৈ নাথাকিব সেই কাৰণে তোমালোকেও দেখিবলৈ পোৱা কোনো কোনো মনুষ্য এনেকুৱাও আছে যিয়ে ভক্তি আদি একো নকৰে। মাথো এনেকৈয়ে চলি থাকে। কোনোৱাইতো কৈ দিয়ে - ভগৱানেই অনেক ৰূপ ধৰে। হেৰ', এয়াতো বেহদৰ ড্ৰামা অনাদি ৰচি থোৱা আছে, যি পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে সেই কাৰণে ইয়াক অনাদি অবিনাশী বিশ্ব ড্ৰামা বুলি কোৱা হয়। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি আছা। ইয়াতো তোমালোক কুমাৰীসকলৰ বাবে বহুত সহজ। মাতৃসকলে যি জখলা বগাইছিল তাৰ পৰা নামিবলগীয়া হয়। কুমাৰীসকলৰ অন্য কোনো বন্ধন নাই। চিন্তাই নাই, পিতাৰ হৈ যাব লাগে। লৌকিক সম্বন্ধক পাহৰি পাৰলৌকিক সম্বন্ধ গঢ়ি তুলিব লাগে। কলিয়ুগত দুৰ্গতিয়েই হয়। তললৈ নামিবই লাগে, ড্ৰামা অনুসৰি।

ভাৰতবাসীয়ে কয় যে এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰৰ হয়। তেওঁ মালিক হয়। তোমালোক কোন হোৱা! আমি আত্মা হওঁ। বাকী এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰৰ হয়। এই দেহ আদি যি আছে, পৰমাত্মাই প্ৰদান কৰিছে। মুখেৰে ঠিকেই কয়। কৈ দিয়ে - এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰে দিছে। ভাল বাৰু, তেন্তে তেওঁ প্ৰদান কৰা বস্তুক নিজৰ বুলি কিয় ভাবিব লাগে। কিন্তু তেনেকৈও নচলে। ৰাৱণ মতত চলে। পিতাই বুজায় - তোমালোকতো নিমিত্ত হোৱা। কিন্তু ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ হোৱাৰ বাবে তোমালোকে নিমিত্ত ভাৱত নিজকে প্ৰতাৰণা কৰা। মুখেৰে কোৱা এটা আৰু কৰা আন এটা। পিতাই বস্তু দিলে পিছত লৈ ল'লে, তাত তোমালোক দুখী কিয় হোৱা? মমত্ব নাইকিয়া কৰিবৰ বাবেই এই কথাবোৰ পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক বুজায়। এতিয়া পিতা আহিছে। তোমালোকেই মাতিছিল - বাবা আমাক লগত লৈ যোৱা। আমি ৰাৱণ ৰাজ্যত বহুত দুখী হৈ আছো, আহি আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা কিয়নো বুজি পোৱা যে পবিত্ৰ নহ'লে আমি যাব নোৱাৰো। আমাক লৈ যোৱা! ক'লৈ? ঘৰলৈ লৈ যোৱা। সকলোৱেই কয় যে আমি ঘৰলৈ যাওঁ। কৃষ্ণৰ ভক্তসকলে কৃষ্ণপুৰী বৈকুণ্ঠলৈ যাব বিচাৰে। সত্যযুগেই স্মৃতিত থাকে। মৰমৰ বস্তু হয়। মনুষ্যৰ মৃত্যু হ'লে স্বৰ্গলৈ নাযায়, স্বৰ্গতো সত্যযুগতেই হয়, কলিয়ুগত হৈছে নৰক। তেন্তে নিশ্চয় পুনৰ্জন্ম নৰকতে হ'ব। এইয়া জানো সত্যযুগ। সেয়াতো বিশ্বৰ আশ্চৰ্য্য হয়। এনেকৈ কয়ো, বুজিও পায়, তথাপিহে কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে তেওঁৰ সম্বন্ধীয়সকলে একোৱে বুজি নাপায়। পিতাৰ ওচৰত যি ৪৪ ৰ চক্ৰৰ নলেজ (জ্ঞান) আছে,

সেয়া কেৱল পিতাইহে দিব পাৰে। তোমালোকেতো নিজকে দেহ বুলি ভাবিছিল, সেয়া ভুল আছিল। এতিয়া পিতাই কয় - দেহী-অভিমানী হোৱা। কৃষ্ণইতো ক'ব নোৱাৰে - দেহী অভিমানী হোৱা। তেওঁৰতো নিজৰে শৰীৰ আছে, নহয় জানো। শিৱবাবাৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। এয়াতো (ব্ৰহ্মা) তেওঁৰ ৰথ হয়, য'ত তেওঁ বিৰাজমান হৈছে। এয়া তেওঁৰ ৰথ হয় সেইদৰে এওঁৰো হয়। এওঁৰ নিজৰ আত্মাও আছে। পিতাৰো লোন (ঋণ) লোৱা আছে। পিতাই কয় মই এওঁৰ আধাৰ লওঁ। নিজৰতো নাই। তেন্তে পদুৰাম কেনেকৈ! পিতাই নিতৌ বহি সন্তানসকলক আকৰ্ষিত কৰে যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা আৰু পিতাক চোৱা। এই শৰীৰো যাতে পাহৰি যোৱা। মই তোমালোকক চাওঁ, তোমালোকে মোলৈ চোৱা। তোমালোকে যিমানেই পিতাক চাবা, (সিমানেই) পবিত্ৰ হৈ গৈ থাকিব। পাৰন হোৱাৰ অন্য কোনো উপায় নাই। যদি আছে তেন্তে কোৱা, যাৰ দ্বাৰা আত্মা পবিত্ৰ হ'ব? গঙ্গাৰ পানীৰ দ্বাৰাতো নহ'ব। প্ৰথমতে যিকোনো লোককে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। এনেকুৱা পিতাতো অন্য কোনো নাই। নাড়ী পৰীক্ষা কৰা যে এনেদৰে বুজিছেনে, যে আশ্চৰ্যান্বিত হৈ যায়? এয়া বুজি উঠক যে যথায়থ এওঁক পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই নিজৰ পৰিচয় দি আছে। মই কোন, এয়াও সন্তানসকলে জানে। হিন্দী ৰিপিট (বুৰঞ্জীৰ পুনৰাবৃত্তি) হৈ থাকে। যিসকল এই কূলৰ হ'ব তেওঁলোকেই আহিব। বাকী সকলতো নিজ নিজ ধৰ্মলৈ গুছি যাব। যিসকল আন ধৰ্মলৈ কনভাৰ্ট (ধৰ্মান্তৰিত) হৈ গৈছে তেওঁলোক পুনৰ নিজৰ-নিজৰ চেক্সনলৈ (শাখালৈ) গুছি যাব। সেয়েহে নিৰাকাৰ বৃক্ষও দেখুওৱা হৈছে। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা, বাকী অন্যসকলে কাচিৎহে বুজি পায়। 7-8 ৰ পৰা কোনোবা 1-2 (জনহে) ওলাব যিয়ে বুজি পাব যে এই স্তানতো বহুত ভাল। যি ইয়াৰ হ'ব তেওঁলোকৰ ধুমুহা কমকৈ আহিব। অন্তৰ্বেৰে ভাবিব আকৌ যাওঁ, গৈ শুনো। সঙ্গত পৰিও কোনো-কোনো আহি যায়, দ্বিতীয়বাৰ নাহে। পাৰ্টি (দল) যোৱা দেখিলে তাত অংশ ল'বলৈ হেতাওপৰা লাগে। পৰিশ্ৰম বহুত হয়। বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাৰে-বাৰে কয় আমি পাহৰি যাওঁ। মই আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহওঁ। এইটো বাৰে-বাৰে পাহৰি যায়। পিতায়ে জানে সন্তানসকল কাম চিতাত বহি কলা হৈ পৰিছে। কবৰত সোমাই পৰিছে, সেয়েহে কলা হৈ গৈছে। তেওঁলোককেই আকৌ পিতাই কয় - মোৰ সকলো সন্তান জ্বলি মৰিছে। এয়া বেহদৰ কথা। কিমান কোটি আত্মা মোৰ ঘৰৰ নিবাসী হয় অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মলোকৰ নিবাসী হয়। পিতাতো বেহদত আছে নহয় জানো। তোমালোকো বেহদলৈ আহি যোৱা। জানা নহয়, পিতাই স্থাপনা কৰি গুছি যাব, পুনৰ তোমালোকে ৰাজত্ব কৰিব। বাকী সকলো আত্মা শান্তি ধামলৈ গুছি যাব। অম্মা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যদিহে কোনো এক্টৰক (ভাওৰীয়াক) ৰাৱণে ঈৰ্ষা কৰে, বিদ্বেষ সৃষ্টি কৰে, ধুমুহাত লৈ আনে, তেন্তে সেয়া নাচাই নিজৰ পুৰুষাৰ্থত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে কাৰণ এই ড্ৰামাত (নাটকত) প্ৰত্যেক এক্টৰৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) নিজা-নিজা। এই অনাদি ড্ৰামা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

(2) ৰাৱণৰ মতত চলি ঈশ্বৰৰ সম্পদৰ প্ৰতি অসাদু হ'ব (নিজৰ বুলি ভাবিব) নালাগে। সকলোৰে পৰা মমত্ব আতৰাই সম্পূৰ্ণ ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: বেয়াতো ভালৰ অনুভৱ কৰোঁতা নিশ্চয় বুদ্ধিৰ নিচিন্ত বাদস্বাহ হোৱা সদায় এইটো শ্লোগান মনত ৰাখিব লাগে যে “যি হৈ গ'ল সেয়া ভাল হ'ল, যি হৈ আছে সেয়া ভাল আৰু যি হ'ব সেয়াও ভাল হৈ হ'ব”। বেয়াক বেয়াৰ দৃষ্টিৰে চাব নালাগে। কিন্তু বেয়াতো ভালৰ অনুভৱ কৰা, বেয়াৰ পৰাও নিজৰ পাঠ শিকি লোৱা। কোনো কথা আহিলে “কি হ'ব” এইটো সংকল্প যাতে উদয় নহয়, তৎক্ষণাত যাতে মনলৈ আহে যে “ভাল হ'ব”। পাৰ হৈ গ'ল ভাল হ'ল। য'ত ভাল আছে ত'ত সদায় নিশ্চিন্ত বাদস্বাহ হৈ থাকে। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ অৰ্থই হৈছে নিচিন্ত বাদস্বাহ।

শ্লোগান: যি নিজক অথবা আনক ৰিগাৰ্ড (সন্মান) দিয়ে তেওঁৰ ৰেকৰ্ড (খতিয়ন) সদাই ঠিক থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!